

РЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІЧНИМИ ПРОЦЕСАМИ

Г. Г. СОБОЛЄВА, канд. екон. наук, доцент
Ю. Г. ІВАНОВА, студентка факультету ЕіП
Н. В. ЧУХЛАТА, студентка факультету ЕіП
*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова*
61002 Україна, м. Харків, вул. Революції, 12
olga.soboleva.2002@mail.ru

Економічні інтереси різних груп регіональної соціально-економічної системи мають бути відбиті в якісних, глобальних цілях і в своєму взаємозв'язку надавати ідеальну картину про майбутній бажаний стан об'єкта дослідження регіону – на створення якого і мають бути спрямовані всі зусилля.

Під час розробки стратегій соціально-економічного розвитку використовують певні законодавчі акти, укази Президента України і Кабінету Міністрів України, нормативні акти відповідних органів регіональної і місцевої виконавчої влади, органа місцевого самоуправління. Таким чином, розпочати дослідження цілей регіональних стратегій доцільно з їх аналізу в окремих нормативних актах.

На державному рівні визначено, що громади та створені ними структури управління на місцях мають нести відповідальність за соціально-економічний стан перед населенням регіону та державою, на рівні регіону це позначається як принцип «відповідальної регіоналізації».

Метою регіональної політики є створення умов для динамічного, збалансованого соціально-економічного розвитку регіонів, поглиблення процесів ринкової трансформації, підвищення рівня життя населення, забезпечення гарантованих державою соціальних стандартів для кожного її громадянина.

Виходячи з основної мети, необхідно окреслити основні завдання регіональної політики, а саме:

- створення і зміцнення єдиного економічного простору та забезпечення економічних, соціальних, правових і організаційних основ державності;
- відносне вирівнювання умов соціально-економічного розвитку регіонів;
- ефективне використання потенціалу регіонів;
- комплексний екологічний захист регіонів.

Головною метою регіональної політики є і залишається створення таких умов, які б дозволяли регіонам реалізовувати їх наявний потенціал, максимально збільшувати їх внесок у програми розвитку економіки країн з метою загального підвищення добробуту населення. При цьому кожна країна використовує найрізноманітніші методи та заходи для реалізації поставленої мети. З кожним роком цілі і завдання регіональної політики змінюються відповідно до нових тенденцій світового економічного розвитку та процесів

міжнародної глобалізації й інтеграції, незмінною залишається головна мета регіональної політики – сталий розвиток та підвищення конкурентоспроможності регіонів як на світовому, так і на національному рівнях.

Місією (основною метою) регіонального управління економічними процесами є підвищення якості життя населення і забезпечення відтворення природних систем на базі ефективного комплексного економічного і соціального розвитку регіону, що досягається завдяки раціональній організації територіального господарства.

Таким чином регіональне управління економічними процесами має задовольняти і вирішувати цілі різних рівнів: оптимальний територіальний розподіл праці та виробництво необхідних видів продукції і бажаних обсягів у регіональному і загальнодержавному аспектах та задоволення інтересів мешканців регіону шляхом реалізації ефективних управлінських рішень.

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ РЕФОРМАЦІЙНИМ ПРОЦЕСОМ ЖКГ ТА КРИТЕРІЇВ ВИБОРУ ПРОЕКТІВ ДЛЯ ПРОВЕДЕННЯ РЕФОРМ

Я. В. ДРАПЕЗА, аспірант

*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Революції, 12
ariadna713@yandex.ua*

Наукове забезпечення процесу розвитку ЖКГ не є самодостатнім для практики проведення реформ. Воно має бути включеним в механізм програмно-проектного управління самим процесом реформ.

Основні зусилля вчених в цьому напрямку спрямовані на такі проблеми: розробка програм економічного розвитку; вивчення зарубіжного досвіду; вплив реформ; ціноутворення (тарифи) і політика забезпечення ЖКГ; рівень монетизації пільг.

Не викликає сумніву актуальність дослідження цих проблем, але слід підкреслити і неповноту спектра напрямків наукової уваги. На наш погляд, недостатньо уваги приділяється реорганізації систем управління, залученню в галузь інвестицій, входженню в ринкове середовище і вирішенню завдань енергозбереження. Недостатньо досліджені і питання використання програмно-проектного інструментарію у забезпеченні реформ. У програмно-проектній методології прискорення реформ, ми пропонуємо заходи практичного здійснення рангової класифікації проектів, які планується включити в забезпечення процесу реформ.

В такій методології ранжування проектів пропонується: